

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler vo vojne : Čo sa *skutočne* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Časť 9

Kapitola 8: Vít'azstvo na Západe

"Filozofia dovedie svoju myšlienku k vít'azstvu len vtedy, ak vo svojich radoch spojí najodvážnejšie a najenergickejšie prvky svojej doby a národa a dá ich do pevných foriem bojovej organizácie."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, zväzok 2, kapitola
V

Keď sa 10. mája začala západná ofenzíva Hitlera a von Mansteina, jednotky Wehrmachtu v Nórsku zlikvidovali situáciu. Nemecký postup cez Ardeny sa Hitlerovi páčil najmä preto, že neprechádzal do Nízkych krajín. Na rozdiel od bežných historikov nemal záujem o hromadenie zahraničných nehnuteľností, ale chcel konflikt čo najskôr obmedziť a ukončiť, aby sa nerozšíril. Vo svojich vojnových smerniciach vydaných každému veliteľovi Wehrmachtu na západnom fronte niekoľko mesiacov pred začiatkom kampane v roku 1940 führer opakovane

zdôrazňoval, že nesmie dôjsť k narušeniu neutrálnych krajín. Už vo svojej prvej smernici pre vedenie vojny uviedol, že "záruky neutrality, ktoré nám poskytli Holandsko, Belgicko, Luxembursko a Švajčiarsko, sa musia dôsledne dodržiavať". Vo svojej druhej smernici nariadil, že "vstupy do Baltského mora budú zamínované bez toho, aby boli porušené neutrálne teritoriálne vody" (38, 41). Neskôr zdôraznil Kriegsmarine: "Neutralita všetkých neutrálnych štátov sa má plne rešpektovať." ("Prísne tajné, len pre dôstojníkov, C.-in-C., námorníctvo, Berlín, 4. augusta 1939"). Tieto smernice boli prísne tajné vojenské rozkazy, ktoré boli prvýkrát zverejnené až dlho po skončení vojny (v roku 1964).

V ostrom kontraste s Hitlerovým úzkostlivým rešpektovaním suverenity neutrálnych krajín na periférii bojov plánovali spojeneckí velitelia obsadiť Belgicko britskými expedičnými silami pod vedením generála lorda Gorta a francúzskym XVI. zborom na čele s generálom Fagaldom prinajmenšom už 24. októbra 1939. Takzvaný plán Dyle odvodzoval svoj názov od rieky, kde sa Gortova armáda plánovala spojiť s belgickými silami pred Antverpami. Tento "osobný a tajný pokyn" (Innes, 117) bol odovzdaný belgickému najvyššiemu veliteľstvu, kde jeho velitelia bezvýhradne schválili porušenie neutrality vlastnej krajiny. S prikývnutím belgického kráľa Leopolda III. generál Georges, zastupujúci francúzske vrchné velenie, 14. novembra "premenil dočasný Dyleho plán na definitívny rozkaz" (ibid.). Keď sa Hitler dozvedel o belgickej zrade, okamžite nariadil svojmu Wehrmachtu, aby sa pripravil na obsadenie Holandska skôr, ako sa spojí s anglo-francúzskymi armádami. Demokratické autority v týchto malých krajinách dúfali, že z víťazstva Spojencov budú mať prospech; konkrétne z ľahkej krádeže nových území na úkor severného Nemecka, ktoré by sa mohli stať miestom pre ich rastúce obyvateľstvo.

Po zmarení pokusu Anglicka o obsadenie Nórska musela byť nemenej dôkladne zlikvidovaná ďalšia hrozba spojencov v Holandsku. Preto 10. mája o 05:45 - len dve hodiny pred presunom britských a francúzskych síl do Nízkej krajiny - lietadlá Luftwaffe zaútočili na letiská v Belgicku.

Zďaleka najväčšou prekážkou Hitlerovej ofenzívy bol belgický Eben Emael, najmocnejšie a technologicky najvyspelejšie opevnenie na Zemi. Vo vojenských kruhoch sa všeobecne považovalo za "nedobytné" a bolo kľúčom nielen k obrane Liege, ale aj k celej západnej kampani. Už jeho existencia presvedčila prakticky každého generála - nemeckého aj spojeneckého -, že buď zlomí, alebo zabrzdí aj tú najtvrdšiu ofenzívu, ktorá sa proti nemu vrhne. Veliteľská podzemná pozícia Eben Emael bola pre pozemné sily, ktoré neboli schopné pevnosť obísť, nedobytná a jej bunkre boli absolútne nepriepustné pre najväčšie letecké bomby, dokonca aj pre ťažké delostrelecké granáty. Úplne ovládala strategický kľb Hitlerovej ofenzívy v mieste, kde sa križovala rieka Meuse a Albertov kanál. Stavidlá tohto kanála kontrolovali pozorovatelia v pevnosti. Samotnú existenciu belgického

opevnenia uvádzali stratégovia nemeckého generálneho štábu proti plánu von Mansteina. Aby bolo jasné, konvenčné sily by sa nikdy nemohli dostať cez Eben Emael.

Vôdca opäť vyhládal muža, ktorého nadriadení armádneho velenia zatlačili do úzadia pre jeho inovatívne nápady. Generál Kurt Student veril, že mimoriadnu obranu možno prekvapiť s minimálnymi stratami na životoch vojakmi, ktorí nepozorovane pristávajú v klzákoch. Hitler sa poradil so Studentom a vypracovali podrobnosti útoku klzákov na Eben Emael za úsvitu. Tento plánovaný útok bol taký dôležitý, že fűhrer odložil celú západnú ofenzívu až do dobytia pevnosti, od ktorého vlastne závisela celá kampaň.

Vo výške 7 500 stôp nenapodobiteľné lietadlá Ju 52 ťahajúce 39 DFS 230 uvoľnili svoje nálože s drevenými krídlami a otočili sa späť na nemeckej hranici, čo umožnilo klzákom - každému s ôsmimi ťažko vyzbrojenými výsadkármi a expertmi na výbušniny - pristáť na mostoch pozdĺž rieky Meuse a Albertovho kanála, vrátane Eben Emael, v úplnej tichosti. Pristátie bolo bezchybné a obrancovia si ho vôbec nevšimli. Hoci boli úplne zaskočení, bránili sa s veľkou dravosťou a zručnosťou. Kým sa však spamätali zo šoku z konfrontácie s nemeckými vojakmi na samotnej streche ich neporaziteľnej pevnosti, výsadkári vyradili dve 120 mm delá a deväť 75 mm diel, inými slovami, všetko vrchné delostrelectvo pevnosti. V priebehu 24 hodín padla údajne "nedobytná" bašta so 700 elitnými vojakmi do rúk 70 klzákov, ktoré stratili šesť mŕtvych a dvadsať zranených. Cez obrovskú medzeru v spojeneckej obrane, ktorá vznikla pádom tejto najmocnejšej pevnosti na svete, zaplavila Belgicko ofenzíva Wehrmachtu.

Medzitým sa ďalšie klzáky rýchlo zmocnili mostov vo Veldwezelt a Vroenhavene, cez ktoré nemecké jednotky prepadli. Hitler, generál Student a jeho výsadkári dosiahli vojenský zázrak, ktorý nemal obdobu; jedinú najdôležitejšiu akciu celej kampane a jedno z najväčších, najunikátnejších víťazstiev v análoch vojensťva. Slovami *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (s. 141, zv. I): "Nebral sa do úvahy vynaliezavý talent Adolfa Hitlera, ktorý sa osobne zaujímal o plánovanie prekvapivého obsadenia mostov cez Albertov kanál, a to napriek skepse O.K.W."

Už o týždeň boli britské a francúzske vojská vyhnané z Belgicka. Spojenecké armády, úplne zaskočené nečakanou kapituláciou Eben Emael, sa potácali späť, aby sa ukryli za ďalším opevnením, ktoré považovali za nezraniteľné - Maginotovou líniou. Rovnaká mentalita z prvej svetovej vojny, ktorá ovládala nemecký generálny štáb, skamenila francúzsku stratégiu. Fűhrer sa však pozrel za hranice ich zastaraných konvencií. Podľa plánu, ktorý vypracoval s von Mansteinom, jeho Luftwaffe vyčistila oblohu od nepriateľských lietadiel a zároveň búšila do spojeneckých pozemných síl, ktoré boli súčasne divoké od pancierov, potom

rozstrieľané mobilným delostrelectvom a vyleštené pechotou. Duch národnosocialistickej spolupráce nádherne koordinoval všetky tieto rôzne prvky boja do rýchleho, stále sa vpred pohybujúceho, nepretržitého bleskového boja, ktorý udržiaval početnú prevahu nepriateľa mimo rovnováhy.

Všade, kde sa Francúzi alebo Briti pokúšali o obranu, dostávali knokautujúce údery, po ktorých sa Nemci vrhli na ďalší cieľ a nedali nepriateľovi čas ani na nadýchnutie, niečo na odpoveď. Rýchlosť a brutalita tejto taktiky čoskoro znervóznila spojenecké sily. Do 20. mája, len desať dní po začiatku ofenzívy, boli francúzske a britské pozemné sily rozdelené na dve časti. Karta sa obrátila. K ich cti treba povedať, že keď sa vojna začala vyvíjať v ich neprospech, statočne sa pokúsili získať späť stratenú iniciatívu improvizáciou mohutnej protiofenzívy proti 7. tankovej divízii, ktorá práve dosiahla koniec svojich zásob postupom až ku Cambrai. Spojeneckí velitelia pochopili neistú pozíciu Panzerov a pohotovo uvažujúc nasadili po dva čerstvé britské a francúzske tankové prápory, čím vážne prekonali Nemcov, ktorým dochádzala munícia, a hrozili im vyhladením. Neďaleko Arrasu francúzske tanky Char B prekvapili nemeckú obrnenú techniku zblízka a zblízka zničili Panzer Mark IV, tri jediné ťažké tanky Wehrmachtu.

Úder spojencov mohol byť úspešný, keby 7. tankovej armáde nevelil muž, ktorý sa neskôr preslávil v severnej Afrike - generál Erwin Rommel. Zinscenoval fingoovaný ústup. Keď ho Francúzi radostne nasledovali, náhle sa na nich vrhol so svojimi obrnencami, zakrvavil ich a zastavil ich postup vpred, potom rozprášil prekvapených Britov, ktorí sa domnievali, že evakuuje Cambrai. Keď jednu z jeho kolón zadržalo v dedine dvadsať francúzskych ťažkých tankov, nariadil jedinému Panzer IV, aby prekvapil nepriateľský tyl. Jeho posádka sa vrhla na nepriateľa zúrivo strieľajúc zo 75 mm kanóna zblízka, asi za dvadsať minút vyradila 14 veľkých Char B a zvyšok prinútila vzdať sa. Ani raz počas celej kampane sa Spojencom nepodarilo dosiahnuť niečo, čo by sa približovalo takejto veľkolepej akcii. Hoci každý z jeho Panzerov čelil piatim nepriateľom, Rommel zamestnával Spojencov dostatočne dlho na to, aby mohli priletieť stíhacie bombardéry Stuka, ktoré zrovnali so zemou každý francúzsky a anglický tank v poli.

Nasledujúci deň, 21. mája, sa nemecká ofenzíva presunula na sever k prístavom Boulogne a Calais v Lamanšskom prielive, aby odrezala všetku ďalšiu pomoc z Británie. Vojaci B.E.F. pochopili jej dôležitosť a postavili sa na zúfalú obranu, ktorá trvala päť dní intenzívneho ostreľovania a leteckých útokov. Po páde týchto životne dôležitých prístavných miest Spojenci podnikli ďalšiu početne zdrvivú protiofenzívu, do ktorej sa zapojili britské jednotky a francúzska 1. armáda jazdiaca zo severu, zatiaľ čo francúzska 7. a 10. armáda útočili z juhu; medzi nimi sa nachádzala väčšina nemeckých obrnených jednotiek. Ďalšie *Spitfiry* a *Hurricany* R.A.F. prileteli zo svojich anglických základní, aby poskytli krytie francúzskym

Dewoitinom, Blochom a Morane-Saulnierom. Zatiaľ čo Messerschmitty sa s nimi zmietali na oblohe vysoko nad hlavami, stíhacie bombardéry Stuka rozbíjali francúzsko-britský protiútok, ktorý ďalej rozprášilo ťažké delostrelectvo a potom mu dala *zabrať* pechota. Francúzsko-britský ústup pokračoval, tentoraz smerom na Paríž.

Spojenecká vec však ešte nebola stratená. Početné francúzske armády boli stále nedotknuté so všetkou muníciou a zásobami, zatiaľ čo sila tankov po dvoch týždňoch nepretržitej tvrdej jazdy a bojov klesla na 30 %. Generál Maxime Weygand, veliaci všetkým spojeneckým silám, sa chystal začať totálny útok na znovu-dobytie Cambrai, kde sa nedalo očakávať, že slabá nemecká obrana odolá ôsmim spojeneckým divíziám, ktoré proti nej boli nasadené. Pre úspech operácie však bola nevyhnutná pomoc britských pozemných síl, najmä tankov, a predovšetkým podpora RAF. Weygandov útok predznamenoval úspech a v skutočnosti už prebiehal, keď sa na jeho prekvapenie Briti otočili chvostom a utkali k Dunkerque. Generál lord Gort, ktorý velil B.E.F., dostal osobný rozkaz od nového premiéra Winstona S. Churchilla, aby opustil svojich francúzskych a belgických spojencov v poli bez toho, aby ich o tom informoval. Weygandova ofenzíva sa zrútila a osud Francúzska bol spečatený. Churchill hlasno odsúdil kráľa Leopolda ako "zradcu", hoci mu to monarcha oznámil päť dní pred kapituláciou Belgicka; to bolo o päť dní viac, ako Briti oznámili svojim kontinentálnym spojencom.

5. júna sa začali operácie Wehrmachtu proti zvyšným spojeneckým silám na juhu. Hneď na druhý deň nemecké sily prerazili dolnú Sommu, dosiahli rieku Aisne a krátko nato zničili odhodlaných vojakov francúzskej desiatej armády (ktorým Nemci po uzavretí prímeria vzdali osobitný hold za ich beznádejnú odvahu). Pridali sa k nim pešiaci britskej 51. horskej divízie, ktorí odrezaní od svojich kamarátov smerujúcich do Dunkerque utkali do St. Valery v nádeji, že budú podobne evakuovaní. Nemali toľko šťastia a 12. júna sa vzdali. Niekoľko dní pred týmito katastrofálnymi udalosťami sa na plážach v Dunkerque tlačili nešťastní vojaci lorda Gorta - bolo ich 220 000 spolu so 120 000 Francúzmi a Belgičanmi. Panciere vybehli na útesy s výhľadom na demoralizovaných spojencov krčiacich sa v piesku.

Nemeckí velitelia sa im chystali dať ultimátum, ktoré nemohli odmietnuť - vzdať sa alebo čeliť vyhladeniu -, keď sa z Vŕdcovej strany ozval rozkaz, aby jeho jednotky zastavili paľbu a Spojenci mohli evakuovať. Každý muž vo Wehrmachte bol ohrozený nedôverou. Ako o štyri roky neskôr vysvetlil belgickému veliteľovi SS Leonovi DeGrellemu, Hitler nechal Britov pri Dunkirku odísť, pretože v tom čase ešte živil nádej na ich priateľstvo a spoluprácu: "Tým, že by sme ich donútili byť ku kapitulácii, alebo k vyhladeniu, nikdy by neboli schopní vyjednávať." Tým, že by ich nechal odísť domov, by britské úrady a samotní ľudia správne

pochopili jeho gesto ako to, čím bolo: úprimným krokom k ukončeniu bojov a začiatku zmierenia.

Namiesto toho Churchill a jeho propagandisti obrátili Hitlerovu neuveriteľnú ponuku, historicky jedinečnú svojou veľkorysťou, naruby. Jeho pokus o mier vykreslili ako porážku spôsobenú neschopnosťou rozdrviť anglických vojakov, dokonca aj uprostred ich ústupu. Britská morálka doma tak stuhla, pretože Nemci boli vykresľovaní ako frustrovaní a porazení. Oklamaní Briti sa nikdy nesmeli dozvedieť, že ich synovia, manželia, otcovia a bratia boli zachránení nie vďaka provizórnej flotile jacht preplávajúcej kanál La Manche, ale vďaka tomu, že Führer odmietol prelievať ďalšiu árijskú krv v Židmi vyprovokovanej vojne.

Takzvaný "zázrak pri Dunkerque" bol výlučne dielom Adolfa Hitlera. Jeho gesto bolo síce vysokopostavené, ale pre londýnske úrady bolo úplne zbytočné. Viac ako pol milióna nepriateľských vojakov, ktorých v roku 1940 ušetril, neocenilo, čo pre nich urobil, vďaka šikovnej propagande z rúk Churchilla a i. V nasledujúcich rokoch sa vrátili nie ako priatelia, ktorých z nich chcel urobiť, ale ako pomstou posadnutí vrahovia. Lepšie by bolo, keby ich do jedného vyvraždil, než aby sa ich pokúsil poslať domov ako vyslancov svojej dobrej vôle, čo oni neboli schopní pochopiť.

V každom prípade by takéto vyhladenie nebolo potrebné. Keby mali možnosť čestne sa vzdať v úplne beznádejnej situácii, ktorej čelili na plážach Dunkerque, lord Gort a jeho B.E.F. by boli nútení zložiť zbrane, rovnako ako to museli urobiť ich kamaráti z 51. horskej divízie v podobnej situácii pri St. Popredný anglický vojenský historik sir Basil Liddell Hart o Dunkirku povedal: "Nikdy sa nedalo zabrániť veľkej katastrofe viac" (Walsh, 42). Zatiaľ čo Churchill sa pustil do verejného popierania a potupný ústup z Dunkerque prekrúcal na britský triumf, v súkromí ho označil za "kolosálnu vojenskú katastrofu" (tamže, 43). Generál Ironside, náčelník cisárskeho generálneho štábu, sa zveril Anthonymu Edenovi: "Toto je koniec britského impéria" (ibid.).

Necelé dva týždne po tom, čo posledný Tommy odplával domov, vstúpili nemecké jednotky do Paríža. Podobne ako predtým vo Varšave, politici zodpovední za vyhlásenie vojny Ríši utiekli a nechali vlastný ľud v porážke. Philippe Pétain, úctyhodný hrdina a generál z prvej svetovej vojny, vytvoril novú vládu, ktorá 25. júna prijala prímerie. Pétain bol múdrou voľbou, pretože Vôdca si ho vážil; preto boli podmienky kapitulácie zhovievavé, čo dokazuje aj Hitlerovo veľkorysé zaobchádzanie s francúzskym loďstvom. Ako museli priznať dokonca aj nepriateľsky naladení autori knihy Time-Life (*The Luftwaffe*, s. 44): "Tieto dve kampane - v Škandinávii a o mesiac neskôr po rovinách západnej Európy - patrili medzi najbrilantnejšie vojenské operácie modernej doby." Ak je to tak, za ich úspech vďaka v drvivej väčšine imaginatívne gény Adolfa Hitlera a ním

vytvorenému národnosocialistickému štátu. Žiadny iný národ v dejinách, ktorý bol v početnej a často aj technologickej prevahe, nedokázal v takom krátkom čase dôkladne poraziť takého silného protivníka. Nič porovnateľné sa nikdy predtým nestalo.

Kampaň na Západe vyhrala Vůdcova odvaha a talent, ktoré sa prejavili najmä prostredníctvom jeho esesákov, ktorých rozhodujúcim bojovým úspechom sa aristokratickí snobi z nemeckého generálneho štábu vyhýbali. Napriek tomu sa jednotky *Leibstandarte Adolf Hitler* (Telesná stráž Adolfa Hitlera) zmocnili strategických holandských kanálov skôr, ako ich bolo možné vyhodiť do vzduchu, čím umožnili *bleskovú vojnu*. Za tri dni obsadili Rotterdam a stáli na čele celej ofenzívy, keď za 24 hodín postúpili 120 míľ cez francúzske územie. Po obsadení Sommy bleskovým postupom si pluk SS *Totenkopf* ("Smrťhlav") otvoril cestu do Paríža. Do značnej miery vďaka ich neporovnateľnej bojovnosti mladý duch árijského mužstva rozbil na francúzskych bojiskách starý svet židovskej demokracie. Spojenci - všetci ich bojovníci a továrenskí robotníci - boli úbohými obľbovačmi židovských plánov, ktoré nemali nič spoločné so "záchranou Poľska", "obranou neutrálnych štátov" alebo "zastavením nacistického dobývania sveta vo Francúzsku". Boli to priehľadne očividné šibalstvá, emocionálne vykonštruované pre gójsku spotrebu.

Hitlerov úspech, ktorý dvorní historici a mediálni propagandisti stále vykresľujú ako "tragédiu", bol v skutočnosti triumfom národnosocialistickej organizácie a vynikajúcich bojových schopností nad oklamánymi prisluhovačmi a ideologickými trpaslíkmi židovských štátov, ktoré sa usilovali o rasovú samovraždu. Západné ťaženie ukázalo, že rasovo uvedomelá, čisto árijská skupina bojovníkov dokáže poraziť početne silnejšieho, rasovo zmiešaného nepriateľa, akým boli Briti, Francúzi a Holanďania so svojimi farebnými koloniálnymi jednotkami z Indie, Senegalu a Indonézie.

